

9. Rocznica poświęcenia naszego kościoła parafialnego

W ciągu roku są dwa dni, szczególnie ważne dla każdej świątyni: dzień jej patrona i rocznica jej poświęcenia. Pierwszy z nich jest odpowiednikiem naszych imienin - w tym dniu w kościele obchodzona jest uroczystość odpustowa (często przenoszona - ze względu na możliwość uczestnictwa większej liczby wiernych - na najbliższą niedzielę). Dzień rocznicy poświęcenia kościoła jest analogią do wspomnienia dnia przyjęcia Chrztu. Przez chrzest człowiek staje się dzieckiem Bożym; przez poświęcenie świątynia staje się budynkiem przeznaczonym do wyłącznej służby Bożej. Odtąd nie może on służyć żadnym świeckim celom.

Istnieją dwie liturgiczne formy oddania budowli do celów kultu. Pierwsza to **pobłogosławienie** kościoła. Druga - to jego **poświęcenie** (dawniej zwane też **konsekracją**; obecnie termin ten jest zarezerwowany dla ludzi). Błogosławi się tylko te kościoły, które nie są przeznaczone na stałe do kultu Bożego; np. jeśli wiadomo, że kościół ulegnie rozbiórce po wybudowaniu nowego kościoła, albo w razie wybudowania kościoła z materiału nietrwałego. Poświęcenie jest formą uroczystszą - przewodniczy mu biskup, sprawujący bogate obrzędy. Od budowniczych otrzymuje on klucze do świątyni, po otwarciu drzwi jako pierwszy do niej wchodzi, wprowadzając lud. Podczas uroczystej Eucharystii kropi ołtarz i ściany wodą święconą, namaszcza też ołtarz i ściany (w czterech lub dwunastu miejscach - tzw. zacheuszkach). W ołtarzu umieszcza się ponadto relikwie świętych, zapala światła i okadza nową świątynię. Po raz pierwszy też umieszcza się Chleb Eucharystyczny w tabernakulum.

Każdy kościół posiada swój tytuł. Zwyczaj ten pochodzi jeszcze ze starożytności. Według obecnie obowiązujących uregulowań tytułem kościoła może być:

- Przenajświętsza Trójca lub każda z Osób Bożych, czyli Bóg Ojciec, Jezus Chrystus pod wezwaniem tajemnicy Jego życia lub pod imieniem już wprowadzonym do liturgii, Duch Święty
- Matka Boża pod wezwaniem już przyjętym w liturgii
- święci aniołowie
- święty wpisany do Martyrologium Rzymskiego lub bezsprzecznie kanonizowany.

Kościół może nosić tytuł błogosławionego, ale tylko wtedy, gdy ten błogosławiony został zgodnie z prawem wpisany do kalendarza danej diecezji - wymagana jest wówczas zgoda ordynariusza. Kościół może mieć tylko i wyłącznie jeden tytuł. Istnieje jednak możliwość wyboru dwóch lub więcej świętych, pod warunkiem, że w kalendarzu liturgicznym występują oni razem (np. święci Apostołowie Piotr i Paweł).

Niektóre kościoły nie są związane z parafią - są wówczas określane mianem kościołów rektorskich. Opiekę nad nimi sprawuje wówczas nie proboszcz, a rektor. Kościoły, w których przechowywane są relikwie świętych lub słynące łaskami wizerunki Matki Bożej lub świętych mogą zostać na mocy decyzji biskupa ordynariusza wyniesione do godności sanktuarium. Z takim wyróżnieniem wiąże się obowiązek troski opiekunów tego miejsca o rozwój istniejącego tam kultu.

W każdej diecezji istnieje także zwykle przynajmniej jedna bazylika mniejsza. Mianem bazyliki większej określa się jedynie kilka kościołów w Rzymie:

- Bazylikę Najświętszego Zbawiciela na Lateranie
- Bazylikę św. Piotra na Watykanie
- Bazylikę św. Pawła za Murami
- Bazylikę Matki Bożej Większej
- Bazylikę św. Wawrzyńca za Murami

Jedynym wyjątkiem jest Bazylika św. Franciszka w Asyżu.

Tytuł bazyliki mniejszej mogą uzyskać świątynie spełniające m.in. następujące warunki:

- świątynia musi być odpowiednio wielka, odznaczająca się architekturą i odpowiadająca przepisom liturgicznym; (ołtarz, tron celebransa, tabernakulum,)
- ma być konsekrowana, a dla diecezji powinna być wzorem w celebrowaniu Świętej Liturgii, przepowiadania Słowa Bożego, słuchania spowiedzi i sprawowania sakramentów Kościoła
- ma zajmować w diecezji szczególną pozycję np. z racji łaskami słynącego obrazu, relikwii, czy też bezpośrednio związana z historią diecezji

Na kościele, który otrzymał godność bazyliki, spoczywają też określone obowiązki i przywileje, np. większą wagę powinno się przywiązywać do upowszechniania nauczania papieskiego; częściej można uzyskać w tej świątyni odpust zupełny.

Każda diecezja ma swoją katedrę - matkę wszystkich innych kościołów. Jest ona siedzibą biskupa. Stanowi centrum struktury diecezji. Ma szczególną wymowę dla kapłanów, którzy przeważnie przyjmują w niej święcenia kapłańskie, którzy tutaj w każdy Wielki

W tym świętym miejscu sam wznosisz dla siebie świątynię z duchowych kamieni, którymi my jesteśmy, i sprawiasz, że Kościół rozszerzony po całym świecie rozwija się jako Mistyczne Ciało Chrystusa. Chrześcijanie świadomi tego gromadzili się w mieszkaniach prywatnych na modlitwie i łamaniu chleba, czyli Eucharystii. Później przeznaczali całe domy, wznosili bazyliki i wspaniałe kościoły, czyli budowle, w których gromadził się Kościół - wspólnota wierzących i dlatego budynki te nazwano kościołami.

Czwartek gromadzą się wokół swojego biskupa odnawiając przyrzeczenia złożone w czasie swoich święceń, oraz dla osób życia konsekrowanego, które w jej murach uroczysto odnawiają śluby zakonne. Biskup diecezjalny spełnia swoją najważniejszą posługę pasterską właśnie w świątyni katedralnej. W największe uroczystości w ciągu roku liturgicznego odprawia w niej Msze święte, udziela sakramentów - zwłaszcza święceń kapłańskich i sakramentu bierzmowania - oraz głosi Słowo Boże. Jak mówią przepisy liturgiczne, "aby bardziej uwidocznienie i godność Kościoła lokalnego, obchodzi się rocznicę poświęcenia jego kościoła katedralnego jako uroczystość w samym kościele katedralnym, a w innych kościołach diecezji - jako święto".

Czym jest konsekracja?

"Konsekracja, czyli uroczyste poświęcenie kościoła i ołtarza, zalicza się do najważniejszych aktów liturgicznych. Miejsce bowiem, gdzie gromadzi się wspólnota chrześcijańska, aby słuchać Słowa Bożego, zanosić modlitwy błagalne, wielbić Boga, a przede wszystkim sprawować sakramenty i gdzie przechowuje się Najświętszy Sakrament Eucharystii, jest szczególnym obrazem Kościoła, Świątyni Boga, zbudowanej z żywych kamieni" (Rytuał). Konsekracja jest to Boża pieczęć, która potwierdza na zawsze wobec wszystkich, że jest to miejsce, które Pan Bóg szczególnie wybrał jako miejsce spotkania, przebaczenia, jako miejsce, w którym niebo spotyka się z ziemią. Ten akt potwierdza również godność człowieka, który wyszedł od Boga, jest Jego odblaskiem przez wolność, możliwość wyboru i zdolność do miłości.

W obrzędzie konsekracji występuje wiele symboli o głębokim znaczeniu. Na początku Biskup Konsekrator święci wodę, ściany kościoła, ołtarz i wiernych. W tym akcie nawiązuje się do chrztu, który czyni z nas świątynią Ducha Świętego. Po Liturgii Słowa następuje namaszczenie olejem ołtarza i ścian kościoła. Olej święci się w Wielki Czwartek w katedrze, matce wszystkich kościołów. Namaszczenie nawiązuje do tradycji Starego Testamentu, namaszczania proroków i królów. Wydarzenie to wiązało się z godnością osoby namaszczonej i określało jej powołanie oraz zadanie do spełnienia. Sam Pan Jezus został namaszczony (Mesjasz), aby odkupić ludzkość.

Ołtarz namaszcza się, aby służył do sprawowania Najświętszej Ofiary. Namaszcza się ściany kościoła, bo ma być tylko Bogu oddany i Jemu służyć jako Jego dom. Podczas widzialnego namaszczenia olejem dokonuje się namaszczenie niewidzialne Duchem Świętym. Po namaszczeniu ołtarza i ścian kościoła następuje ich okadzenie, okadza się również wiernych. Czynności te symbolizują, że odtąd modlitwa, jak woń kadzidła, wznosi się do Boga. Świątynia ma być wypełniona modlitwą ludzi, którzy tu przychodzą. Następuje teraz uroczyste oświetlenie ołtarza i kościoła (miejsca namaszczenia ścian) oraz zapalenie wszystkich innych świec. Płonąca świeca oznacza Jezusa Chrystusa - Światłość świata.

*Wszchemogący Boże, prosimy Cię za wstawiennictwem
Najświętszej Maryi Panny i Świętego Patrona naszej parafii, aby
nasz kościół parafialny stał się domem zbawienia i łaski;
niech lud chrześcijański, który tutaj się gromadzi,
uwielbia Cię w duchu i prawdzie i wzrasta w miłości.
Amen.*

W naszej Parafii, codziennie od dnia 2 listopada, przez 30 dni odprawiana jest Msza św. gregoriańska zbiorowa za Zmarłych.

Są dwie miłości: jedna doczesna, ludzka, druga wieczna i Boska. Obie są piękne i niezwykle cenne. Ta ludzka miłość ma wie-

Msze św. gregoriańskie związane są z wydarzeniem, które miało miejsce z inspiracji świętego papieża Grzegorza Wielkiego. Po śmierci jednego z mnichów imieniem Justus, w jego celi znaleziono trzy złote monety, których posiadanie sprzeciwiało się regule życia zakonnego, przewidującej wspólne korzystanie z dóbr materialnych. Grzegorz, aby pomóc zmarłemu oczyścić się po śmierci z powyższego grzechu, polecił odprawienie za niego trzydziestu Mszy św. – każdego dnia jednej. Po trzydziestu dniach zmarły Justus ukazał się w nocy jednemu z braci, Kopiozjuszowi, mówiąc, że został uwolniony od wszelkiej kary. Kopiozjusz nic nie wiedział o odprawianych Mszach św. i gdy później ujawnił treść swojego widzenia, pozostali współbracia doszli do wniosku, że nastąpiło ono w trzydziestym dniu, kiedy odprawiano Msze św. za Justusa. Uznano to za znak, że Msze św. odniosły oczekiwany skutek.

Praktyka ta zaczęła rozwijać się w VIII wieku, najpierw w klasztorach, a następnie w innych kościołach. Towarzyszyło jej przekonanie o szczególnej skuteczności mszy gregoriańskich dla zmarłych, którzy znajdowali się w czyśćcu. Początkowo Stolica Apostolska potępiała niektóre praktyki mszalne zbliżone do mszy gregoriańskich, te jednak najpierw pośrednio, a potem wyraźnie otrzymały jej aprobatę. Zdaniem Kongregacji Odpustów zaufanie wiernych do mszy gregoriańskich jako szczególnie skutecznych dla uwolnienia zmarłego od kary czyśćca, należy uważać za rozumne i zgodne z wiarą.

Msze gregoriańskie nie są obdarzone żadnymi odpustami. Praktyka ta opiera się tylko na przeświadczeniu wiernych o jej skuteczności. Większość teologów uważa, że źródłem tej skuteczności są zasługi papieża Grzegorza i jego wstawiennictwo.

le form: miłość macierzyńska, ojcowska, dziecka do rodziców, miłość narzeczeńska i miłość przyjaźni. Wszystkie te miłości stanowią najwyższy skarb, najcenniejszy, jaki można znaleźć na ziemi. Miłość Boga, wieczna, do której jest zdolne ludzkie serce, często buduje na tej miłości naturalnej. Istnieje jednak wielka różnica między miłością doczesną a tą Bożą, która jest początkiem nieba. Ujawnia się ona, gdy miłość zostaje poddana próbie. Dopiero bolesne doświadczenie ujawnia, z jaką miłością mamy do czynienia. Serce musi być zranione. I w zależności od tego, jak wtedy się zachowuje, rozpoznajemy, czy w nim była tylko czysto doczesna miłość, czy też miłość Boga. Jeśli zostanie zraniona miłość doczesna, to serce się zamyka. Jeśli zostanie zraniona kilkakrotnie, serce potrafi się zaryglować do końca swoich dni. Taki jest odruch serca. Jeśli natomiast serce wypełnia miłość Boża, po zranieniu otwiera się na tego, kto rani.

W listopadzie przynosimy do Boga imiona naszych zmarłych. Wszyscy jesteśmy grzesznikami i oni również zranili Chrystusowe Serce. Wiemy, że to Jego Serce jest dla nich otwarte. Chcemy im naszą modlitwą pomóc, aby podeszli do tego Serca już nie po to, aby ranić, ale po to, by przeprosić; po to, by wynagrodzić, po to, aby zjednoczyć się z Bogiem na całą wieczność, dziękując Mu za Jego nieskończone miłosierdzie.

Ks. Edward Staniek

Litania za zmarłych w czyśćcu cierpiących

Ojcze z nieba Boże -zmiłuj się nad nami.
Synu Odkupicielu świata, Boże -zmiłuj się nad nami.
Duchu Święty, Boże -zmiłuj się nad nami.
Święta Trójco, jedyny Boże -zmiłuj się nad nami.

Święta Maryjo -módl się za nim (nią, nimi).
Bramo niebieska -
Królowo Wniebowzięta -
Święty Michale -
Święty Janie Chrzcieliu -
Święty Józefie -
Święty (patronie zmarłego) -
Wszyscy święci i święte Boże -

Bądź mu (jej) miłościw - wybaw go (ją, ich) Panie.
Od zła wszelkiego -
Od cierpień w czyśćcu -
Przez Twoje wcielenie -
Przez Twoje narodzenie -
Przez Twój chrzest i post święty -
Przez Twój krzyż i mękę -
Przez Twoją śmierć i złożenie do grobu -
Przez Twoje zmartwychwstanie -
Przez Twoje cudowne wniebowstąpienie -
Przez zesłanie Ducha Świętego -
Przez Twoje przyjście w chwale -
Prosimy Cię, abyś nam odpuścił grzechy - wysłuchaj nas, Panie.
Prosimy Cię, abyś dał nam pragnienie nieba -
Prosimy Cię, abyś nas zachował od nagłej i niespodziewanej śmierci -
Prosimy Cię, abyś uchronił nas, naszych krewnych i dobrodziejów od wiekuistego potępienia -
Prosimy Cię, abyś naszym dobroczyńcom dał wieczną nagrodę -
Prosimy Cię, abyś okazał miłosierdzie ofiarom wypadków, katastrof i wojen -
Prosimy Cię, abyś wprowadził do wiekuistej światłości naszych nauczycieli i wychowawców -
Prosimy Cię, abyś dał wszystkim wiernym zmarłym wieczny odpoczynek -
Prosimy Cię, abyś pozwolił im radować się w chwale zmartwychwstania -

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata - zmiłuj się nad nami
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata - zmiłuj się nad nami
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata - zmiłuj się nad nami

Módlmy się:

Boże, Ty sprawiłeś, że Twój Syn zwyciężył śmierć i wstąpił do nieba; daj Twoim zmarłym sługom i służebnikom udział w Jego zwycięstwie nad śmiercią, aby mogli na wieki oglądać Ciebie, swojego Stwórcę i Odkupiciela. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

11 LISTOPADA

ŚWIĘTO
NIEPODLEGŁOŚCI

ŚWIĘTEGO
MARCINA

Ojczyzna

Ojczyzna moja - to ta ziemia droga,
Gdziem ujrzał słońce i gdziem poznał Boga,
Gdzie ojciec, bracia i gdzie matka miła
W polskiej mnie mowie pacierza uczyła.

Ojczyzna moja - to wioski i miasta,
Wśród pól lechickich sadzone od Piasta;
To rzeki, lasy, kwietne niwy, łąki,
Gdzie pieśń nadziei śpiewają skowronki.

Ojczyzna moja - to praocjów sława,
Szczerebiec Chrobrego, cecorska buława,
To duch rycerski, szlachetny a męski,
To nasze wielkie zwycięstwa i klęski.

Ojczyzna moja - to te ciche pola,
Które od wieków zdeptała niewola,
To te kurhany, te smętne mogiły -
Co jej swobody obrońców przykryły.

Ojczyzna moja - to ten duch narodu,
Co żyje cudem wśród głodu i chłodu,
To ta nadzieja, co się w sercach kwieci,
Pracą u ojców, a piosnką u dzieci!

Maria Konopnicka

Gawęda o miłości ziemi ojczystej

Bez tej miłości można żyć,
mieć serce suche jak orzeszek,
malutki los naparstkiem pić
z dala od zgryzot i pocieszeń,
na własną miarę znać nadzieję,
w mroku kryjówkę sobie uwić,
o blasku próchna mówić "dnieje",
o blasku słońca nic nie mówić.

Jakiej miłości brakło im,
że są jak okno wypalone,
rozbite szkło, rozwiany dym,
jak drzewo z nagła powalone,
które za płytko wrosło w ziemię,
któremu wyrwał wiatr korzenie
i jeszcze żyję czastką czasu,
ale już traci swe zielenie
i już nie szumi w chórze lasu?

Ziemię ojczysta, ziemio jasna,
nie będę powalonym drzewem.
Codziennie mocniej w ciebie wrastam
radością, smutkiem, dumą, gniewem.
Nie będę jak zerwana nić.
Odrzucam pusto brzmiące słowa.
Można nie kochać cię - i żyć,
ale nie można owocować.

Wisława Szymborska

Marcin urodził się w 316 lub 317 roku. w Sabarii, na terenie dzisiejszych Węgier. Jego ojciec był rzymskim trybunem wojskowym. Mając 15 lat wstąpił do armii Konstancjusza II. Żebrakowi proszącemu o jałmużnę u bram miasta Amiens oddał połowę swej opończy. Następnej nocy ukazał mu się Chrystus odziany w ten płaszcz i mówiący do aniołów: To Marcin okrył mnie swoim płaszczem. Pod wpływem tego wydarzenia przyjął chrzest i opuścił wojsko, uważając, że wojowanie klóci się z zasadami wiary. Miał wtedy 18 lat. Odwiedził swoich rodziców, których doprowadził do chrześcijaństwa. Następnie udał się do św. Hilarego, biskupa Poitiers, stając się jego uczniem. Po pewnym czasie osiadł jako pustelnik na wysepce Gallinaria w pobliżu Genui, gromadząc wokół siebie wielu uczniów. W 361 r. założył pierwszy klasztor w Galii - w Liguge. Dziesięć lat później, mimo jego sprzeciwu, lud wybrał go biskupem Tours. Św. Marcin jako pasterz diecezji prowadził nadal surowe życie mnisze, budząc sprzeciw okolicznych biskupów. Klasztory, które zakładał, łączyły koncepcję życia mniszego z pracą misyjną. Sam odbył wiele wypraw misyjnych. Zmarł 8 listopada 397 r. w Candes podczas podróży duszpasterskiej. Jego ciało sprowadzono Loarą do Tours i pochowano 11 listopada. Jest patronem Francji, hotelarzy, jeźdźców, kawalerii, kapeluszników, kowali, krawców, młynarzy, tkaczy, podróżników, więźniów, właścicieli winnic, żebraków, żołnierzy.

INTENCJE MSZY ŚW. 08.11.2009 - 14.11.2009

NIEDZIELA 08.11.2009.

- 7.00 Gregorianka zbiorowa za zmarłych
- 8.00 + Maria Stanisław Gołębiowscy
Józef Eugenia Badowsky
- 9.30 + Witold Nosalski
- 11.00 + Stefan 45 r. śmierci, Helena Janta
- 12.00 Dziękczynna za otrzymane łaski z prośbą o dalsze błogosławieństwo Boże w rodzinie
- 13.00 + Joanna Badura 9 r. śmierci
- 18.00 +Róże Różańcowe

PONIEDZIAŁEK 09.11.2009.

- 7.00 Gregorianka zbiorowa za zmarłych
- 8.00 + Karol Zofia Myrek
- 18.00 + Danuta Konturek

WTOREK 10.11.2009.

- 7.00 Gregorianka zbiorowa za zmarłych
- 8.00 + Kazimierz Król, z rodziny Królów i Smulskich
- 18.00 + Jan Kufta 9 r. śmierci

ŚRODA 11.11.2008.

- 7.00 Gregorianka zbiorowa za zmarłych
- 8.00 + Janina Górka 2 r. śmierci
- 18.00 NOWENNA DO MATKI BOŻEJ NIEUSTAJĄCEJ POMOCY

CZWARTEK 12.11.2009.

- 7.00 Gregorianka zbiorowa za zmarłych
- 8.00 + Stefania, Zdzisława, Stanisław
- 18.00 + Piotr Sznajder

PIĄTEK 13.11.2009.

- 7.00 Gregorianka zbiorowa za zmarłych
- 8.00 W intencji Ojczyzny
- 15.00 GODZINA MIŁOSIĘRZDIA
- 18.00 + Stefan Pasięka 14 r. śmierci

SOBOTA 14.11.2009.

- 7.00 Gregorianka zbiorowa za zmarłych
- 8.00 + Danuta Konturek
- 18.00 + Janina Mieczysław Krawczyk

I Rok Wielkiej Nowenny Fatimskiej

Niech zatryumfuje Niepokalane
Serce Najświętszej Maryi Panny!
Zdrowaś Maryjo ...
Matko Boża Fatimska,
módl się za nami.

Redaguje Zespół Parafii Miłosierdzia Bożego, Kraków, ul. ks. Bpa. W. Bandurskiego 12,
Kancelaria Parafialna (kontakt w godzinach urzędowania Kancelarii).

Redakcja nie zwraca materiałów nie zamówionych i zastrzega sobie prawo skracania nadesłanych materiałów oraz zmiany tytułów.